

om, at han maatte betragte det som en meget væsentlig Binding og som Noget, der berettigede hans Standpunkt, at han her havde faaet Noget frem, som Regjeringen vilde kunne gaae ind paa. Det kan jeg nu ikke tillægge nogen særdeles Vægt. Det forekommer mig, at den hele Ordning, som Fleertallets Forslag gaaer ud paa, navnlig § 8, er ikke praktisk. Den hele Tanke om en Overenskomst med Communen vil umuligt føre til noget praktisk Resultat. Altsaa vil der kun komme til at staa tilbage Reglen om, hvorledes Afløsningen skulde gaae for sig. Nu vil jeg indrømme, at Reglerne, som Fleertallet har foreslaaet for Betalingsmaaden osv., ere langt at foretrække for Udkastets. Jeg skal villig indrømme, at det er en stor Forbeel, at Fleertallet har stillet Forslag om at sjerne den brutale § 3, som gik ud paa, at de, der havde udstedt Reverser, skulde uden videre tvinges til enten at tage Bygningerne bort eller ogsaa søge Indskrænkningen afløst. Men det forekommer mig dog, at saaledes som Udkastet vilde blive derefter, vilde det være langt at foretrække slet ikke at faae Loven. For Staten vil det saa godt som ingen Fordeel være at faae denne Lov, fordi naturligtvis saagodtsom Ingen af de Private vilde eller kunne indlade sig paa at kjøbe Byggeretten. Jeg er overbevist om, at Staten ikke vil indvinde mere end 20,000 Rd., og forsaavidt der skulde være enkelte Private, der skulde have Lust til at kjøbe af Staten, vilde det jo kunne skee ved en særlig Lov. For de Private er det altsaa heller ikke nogen Fordeel; de vilde ikke gjøre Brug af Loven, og den vil ikke være dem til Nytte, men det vil kun være til Skade for dem, at den har fastslaaet det urigtige Princip, at der kan fordres en Erstatning for Afløsningen af Indskrænkningen, og det vil ikke blot være til Skade for dem, men efter min Overbeviistning til stor og ubodelig Skade for den almindelige Retsbeviisthed. Det er det, jeg har meest imod dette Forslag, og jeg skal altsaa paa det Stærkeste tilraade at følge Mindretallets Forslag, der gaaer ud paa her at etablere det Samme, som Loven af 6te Januar 1852 gaaer ud paa for alle de Grunde, der ligge udenfor Demarcationslinien. Nu, efterat man har frafaldet den Paastand, at det kun skulde være en privat Indskrænkning, efterat

man har stillet sig paa det Standpunkt, at det er kun i den almindelige Lovgivning, at Indskrænkningerne have deres Grund — naar man først er paa det Standpunkt, er det aabenbart, at man ikke, uden at begaae den allerstørste Unconsequents, kan stille sig anderledes med Hensyn til disse Grunde end med Hensyn til Grunde udenfor Demarcationslinien, og naar man dengang gik hen og frigav Byggeretten for disse Grunde, som i Sammenligning med de her omhandlede i Størrelse ere som et Keiserdømme til et lille Hertugdømme, er det jo urimeligt for Staten at fastholde Forbringen om Erstatning.

Krabbe: Jeg troer ikke, at den høitærede Krigsminister har Ret, naar han antager, at en Bestemmelse om Rigsdagens Stadfæstelse af en eventuel Overenskomst med Communen vilde vanskeliggjøre en saadan Overenskomsts Istandkomme; thi man maa jo huske paa, at Regjeringen fra sin Side vil overfor Communen være fulkommen ligesaa bunden, som om ingen senere Stadfæstelse skulde finde Sted. Heller ikke troer jeg, at den ærede Ordfører har Ret, naar han meente, at Bestemmelser om en saadan Stadfæstelse, som jeg har foreslaaet, vilde være noget saa Usædvanligt. Det har sit meget nære Analogon i Bestemmelserne om Tractaters Stadfæstelse. Jeg vil endog saa tilføie, at det vigtigste Argument, den ærede Ordfører anførte derimod, nemlig det, han hentede fra Pantserstibet „Danmark“, talte mere for mit Forslag end imod det. Da Regjeringen vishede Bemhndigelse til at sælge „Danmark“, foreslog den selv under Finantslovens Behandling, at der skulde anvendes 1,200,000 Rd. af Salgssummen til et bestemt Diemed, men derved foreskrev den sig selv et bestemt Minimum for Salgssummen (Vilke: Nei!). Jo, det forholder sig saaledes, og da Rigsdagen forandrede den nævnte bestemte Sum til en Qvotadeel af Salgssummen, nemlig $\frac{3}{4}$, indsatte den altsaa derved en Bestemmelse, som var en stor Opmuntring for Regjeringen til at udbringe den størst mulige Sum af den Gjenstand, der skulde sælges. Hvergang der altsaa har været Forslag fremme om en Bemhndigelse for Regjeringen til at